

Солоні поцілунки (уривок)

Ольга Купріян

Увага! Ви читаєте уривок (ознайомчий фрагмент твору). Купуйте повну книжку [на сайті видавництва Академія](#)

— Вставай, Людо, запізнишся! — кричала мама з кухні. За маминим голосом до Мілчиної кімнати проповзли аромати смачнучої яєчні з помідором і зеленню, все, як вона любить. "Дякую, мамусю", — з ніжністю подумала дівчина й перевернулася на інший бік.

Вставати зараз аж ніяк не хотілося. Мілці снівся той самий сон. Той, де Богдан нарешті зважився торкнутися її грудей. Коли до "фортеці" (так Мілка з дитинства називала свою кімнату) поповз аромат сніданку, хлопець якраз цілував її "по-французьки". Мілці не хотілося прокидатися, бо в житті Богдан ніколи такого не робив. Він хіба що тримав її за руку, бо й грудей у неї майже не було. Вони, звичайно, цілувалися, але тільки губами, а всі постійно розпитують її, чи пробувала вона "з язиком". Мілка інколи пробувала облизувати свою долоню, щоб зрозуміти, як воно, але відчуття було, щиро кажучи, наче ти... лижеш свою долоню, більше нічого.

— Людонько! З днем народження!

Раптом у Мілчин сон увірвалася мама, якраз тоді, коли Богданова рука опускалася до лінії джінсів. Боженьку, як соромно! Мама все-все бачила! Мілка уві сні почервоніла мов рак. А мама, замість того щоб прогнати безсоромного й розпусного нахабу, ніжно-ніжно поцілувала Люду в чоло. Богдан зник, настав ранок і Мілчин чотирнадцятий день народження.

Мілка розплющила одне око, потім друге. Глипнула на маму, а потім її погляд впав на щось блискуче, що стирчало з-під килима. Дівчина враз прокинулася й підскочила з ліжка:

— Браслет! Ма, він знайшовся! Знайшовся!!!

Свій подарунок Мілка отримала ще два тижні тому. Так вони з батьками домовилися: ці крутезні лаковані босоніжки на підборах заввишки цілих вісім сантиметрів будуть їй на день народження. Лаковані, червоні. Мілка взує їх до червоного плаття і неодмінно буде в центрі уваги. Це ж її день народження!

Босоніжки мирно лежали у фірмовій коробці під ліжком. Мілка взувала їх тільки вранці й увечері, довго крутилася перед дзеркалом, підбирала й опускала волосся, зав'язувала його у хвіст і заплітала в косичку, обмірковувала, чи зробити їй хімічну завивку, чи може, сходити до маминої перукарки й підстригтися під каре. Босоніжки ідеально пасували до сукні, яку ще торік прислала тітка з Італії. Сукня була на виріст, вона й досі на виріст, але за останній рік дівчина витягнулася майже на п'ять сантиметрів, з такими темпами наступного року сукня могла стати замалою! Наостанок — браслет від Богдана. Він був особливо цінним для Мілки, адже це перший його подарунок. Хлопець підсунув браслет у конверті на день святого Валентина.

Всередині була записка:

Увечері чекаю тебе на дискотеці. Якщо прийдеш з браслетом, відповідь: "Так!".
Твій Б.

Мілка прилетіла на дискотеку й довго відсапувалася на вході, щоб не було видно, як вона поспішала. Браслет виблискував на правій руці, лівою Мілка тримала сумочку. З того все між ними й почалося.

Іменинниця так довго возилася з убранням, що на сніданок майже не лишалось часу. Тато давно був на роботі, уже кілька місяців у нього там були проблеми, він ішов ще до того, як Мілка прокидалася, а приходив тоді, коли вона увечері йшла в душ. Але тато неодмінно приходив перед сном розпитати про те, що сталося з дівчиною за день.

— Нічого, сьогодні можна й запізнитися. Ніхто тобі не дорікне, — сказала мама на прощання й запхала бутерброд у шкільний наплічник. — Ой, а цукерки! — мама хутко відшукала десь на полиці пакет із цукерками і вручила його доньці.

"Чорт! Наплічник! Ну геть не пасує", — зрозуміла юна красуня вже на шкільному порозі. Продзвенів дзвоник. Мілці треба було дістатися третього поверху, в найдавший закуток, до кабінету біології. Вона не могла дозволити собі побігти та ще й з цим безглуздим наплічником. Не в цій сукні! Не в цих босоніжках! Дівчина не переживе, якщо її в такому вигляді побачить Оксана, колишня подруга, теперішня однокласниця й найбільша суперниця. "Мілко, ти красива, але дурна", — сказала сама собі, дістала підручник із біології, пенал, телефон і зошит та сховала наплічник за сходами у старій коморі, про яку не пам'ятають навіть техніки.

Випроставшись і востаннє подивившись на себе у дзеркало, поправивши зачіску й підмалювавши губи, Мілка легесенько постукала у двері кабінету біології. "Нічого, сьогодні можна й спізнитися", — переконувала себе, заходячи у клас. В одній руці вона тримала шкільне приладдя й телефон, у другій — пакет із цукерками.

— Так, так, так! Я навіть не питатиму, чому ти спізнилася на контрольну. Всі й так бачать! — ледь глипнувши на порушницю, зауважив Указка, учитель біології. Клас вибухнув реготом. Мілка засоромлено опустила очі, а за секунду обвела поглядом клас: сміялися всі, крім вічно похмурого й мовчазного Толіка, незграбного зубрили у веснянках. Навіть Богдан (її Богдан!) посміхався! Краєм ока помітила, як Оксана передала Богданові записку. "От свиня, після уроку ми з ним про це поговоримо!" — подумала дівчина, шморгнувши носом і втупившись очима у тріщини в підлозі.

Указкою вчителя звали за різку й нетерплячу вдачу: якимось він зламав указку об одного зі старшокласників, після того все показував на дошці лише олівцем. Та учні завжди підозрювали, що й олівець у руках Указки може перетворитися на небезпечну зброю, а тому намагалися його не сердити.

— О, бачу, ти й до контрольної встигла підготуватися! — Указка помітив у Мілчиній руці цукерки. — Товариство, в мене є пропозиція! Тепер ми кожну контрольну святкуємо шоколадними цукерками! — звернувся він уже до класу. — Учені довели, що вони сприятливо впливають на мозкову активність. Звісно, якщо у вас є мозок. Сідай, Людо, переді мною. І цукерки забирай, бо твої однокласники ще подумують, що це

хабар! А підручник і телефон, будь ласка, залиш на моєму столі. Завдання на дошці.

Мілکا в розпачі впала на парту. Це було єдине вільне місце. Указка всіх розсадив по одному. Контрольна. А вона забула повторити матеріал про терморегуляцію. Правда, в пеналі є шпаргалки, але навряд чи їй вдасться витягнути бодай одну перед самим носом Указки. Дівчина була в безодні розпуки, як її улюблена героїня — Енн із Зелених Дахів. Тільки в тої все було не так безнадійно, бо вона принаймні добре вчилася. Мілکا зітхнула й почала читати завдання контрольної.

Взагалі-то вона не була дурепою. Але хіба можуть у голові втриматися закони, правила й формули, коли єдине, про що ти думаєш: "Чи дивиться він тепер на мене, чи можу я непомітно дістати носовичок і висякатися?". У Мілки був хронічний нежить, учителі вже звикли до того, що вона постійно бігає в туалет, щоб прочистити ніс. Не шмаркатися ж на очах у всього класу!

Дівчині добре давалося все, що пов'язане з писаниною: у неї був гарний почерк, вроджені грамотність і чуття мови, а її твори завжди хвалили вчителі, і якось навіть надрукувала місцева газета. З літератури, української і світової, в Мілки завжди були дванадцятки, вона єдина у класі читала все, що можна було знайти в бібліотеці, по сусідах і навіть в інтернеті. А найкраще вдавалися листи. Вона писала їх щодня по кілька штук, мала трьох друзів за листуванням, яких ніколи в житті не бачила, й Сашка, з яким просиділа перші три роки за партою. У п'ятому класі він з батьками виїхав за кордон, але регулярно писав колишній однокласниці. З восьмого класу вони листувалися мейлом, так простіше й дешевше. Ще Мілка писала Богданові. Але ці листи вона не ризикувала відсилати, надто вже вони були відверті. Дівчина акуратно вкладала їх у конверти без марок, заліплювала і складала у свою таємну скриньку на дні шафи. Зверху вона клала листівки, порядок розташування яких щоразу міняла. Якби мама спробувала ритися в її скриньці, Мілка неодмінно дізналася б.

Друзів у неї було радше мало, ніж багато, навіть зовсім трошки — двоє чи троє, якщо врахувати Сашка. Річ у тім, що Мілка вважала друзями лише тих, кому могла розповісти про себе все. Навіть те, що в неї першої в класі з'явилися місячні. Мама сказала, що це дивно, зважаючи на її худобу, а ввечері принесла чаю з пирогом і сказала, що це треба відсвяткувати. Вона, Мілка, вже стала дорослою, вже й сама може стати матір'ю. Дякувати Богові, маму не понесло розповідати про те, звідки беруться діти, бо інакше дівчина заховалася би під матрац, щоб цього не чути. Одне діло — читати про ЦЕ в книжках, обговорювати на форумі чи з дівчатами, а зовсім інше — чути від рідної мами. Ну а Богданові Мілка не могла звірятися в тому, що стосувалося його самого, а оскільки він уже кілька місяців як заповонив усі її думки, то фактично вона нічого йому не розповідала про себе. Хіба що про те, який фільм подивилася, яку книжку прочитала чи про новий альбом "Muse". За визначенням, Богдан не був Мілці другом, він був її *хлопцем*.

Найголовнішим Мілчиним другом була Таня Бондарчук, із якою вони сиділи за однією партою. Таня — найстильніша дівчина у школі, завжди модно й класно вдягнена. Між іншим, саме Таня допомогла Мілці вибрати нові босоніжки. Мілка навіть

собі не зізнавалася, що заздрить Тані. Які в неї груди! Яка фігура! Таню нерідко приймали за старшу, на вулиці чоловіки часто озиралися, а деякі відпускали двозначні жарти. Але Таню це все не обходило, вона крутила голови всім хлопцям у класі, ніби не знаючи, що кожен із них мріяв бодай випадково десь у коридорі чи на фізкультурі торкнутися її розкішного тіла. Таня вміла підкреслювати свої принади, а Мілка, навпаки, мусила постійно вибирати одяг без декольте.

Колись вона дружила з Оксаною, але ця дружба минула, відколи Мілка почала зустрічатися з Богданом. Він подобався їм обом, але вибрав її, Мілку. І за цей вибір дівчина поплатилася однією з подруг. Хоча, може, це зовсім і не дружба була, бо як визначити, що таке дружба? І чи минає дружба? І чи може стати між справжніми друзями хлопець або дівчина? Ці всі запитання Мілка ставила собі не один раз, але відповідей на них так і не знаходила.

Третім другом був Гліб, її старший брат. Йому Мілка довіряла найбільше, бо він уже нікому нічого не міг розповісти. Мілчин брат помер, коли дівчинці було п'ять. Вона його ледь пам'ятає. Мама розповідала, що в нього була лейкемія. Вони продали квартиру, але гроші не допомогли. Дотепер Мілка звинувачує у смерті брата старий електричний трансформатор, який стояв біля їхнього будинку. Гліб помер, коли надворі був дуже сильний мороз. Дівчина пам'ятала, як мерзли руки, ноги й ніс, коли брата несли на цвинтар, як їй хотілося додому. Він лежав такий спокійний, наче спав. Коли Гліба опустили в могилу, Мілка раптом розридалася: вона усвідомила, як там має бути холодно. А Гліб так легко вдягнений, на ньому навіть чобіт і рукавичок немає! Коли Мілка піросла, вони з мамою посіяли на могилці барвінок. Тепер дівчина рідко ходила на кладовище, тільки коли дуже сумно і ні з ким поговорити. Тож у Мілки було лише двоє справжніх друзів, один хлопець і кімната-"фортеця".

КІНЕЦЬ ОЗНАЙОМЧОГО ФРАГМЕНТУ.